

Заедно съ това, обаче, растѣше и желанието му да си промѣни името. Трѣбваше да направи нѣщо особено, важно, та да получи ново кръщение.

Веднажъ бѣ седналъ по обѣдъ на почивка, когато едно втораче бързо дойде и му каза:

— Анчо, ей тамъ, на едно дърво, видѣхъ катеричка и гнѣздото ѝ.

Свѣтна му предъ очитѣ.

Отидоха двамата и той видѣ гнѣздото.

На другия день, по сжщото време, една групичка скришомъ отиваше натагъкъ. Водачътъ имъ—Анчо. Когато стигнаха подъ дървото, той ги строи и имъ каза:

— Гледайте сега „Тарзанъ“, какъ бързо ще се качи на дървото и ще ви извади жива катеричка отъ гнѣздото. Да знаете: занаятъ „Тарзанъ“ ще бѣда!

Докато го видятъ, той бѣ горе. Спрѣ се предъ гнѣздото. Хвана се за клона съ едната ржка и, усмихнатъ насочи другата къмъ дупката.

Отъ долу спотаили дѣхъ, нѣколко души го гледаха.

Но, преди още да бѣ допрѣлъ ржка до дупката, нѣщо изхвъркна отъ нея, блѣсна го въ гърдитѣ, той се уплаши и полетѣ надолу.

Дружината затвори очи. Когато погледнаха, видѣха го, виси закаченъ на единъ клонъ. После едва се откачи и слѣзе посраменъ.

Следъ тази случка, Анчо не чу вече старото си име. Промѣни го. Да. Но вмѣсто Тарзанъ, както желаше, стана „Анчо Катеричката“.

